

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste vakantiekamer, op 2 augustus 1991 door de Gemeenschapsminister van Cultuur verzocht hem, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende de vergunningen van de radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap", heeft op 8 augustus 1991 het volgend advies gegeven :

Gelet op de uiterst korte termijn welke hem voor het geven van zijn advies wordt toegemeten, dient de Raad van State zich te bepalen tot het maken van de hierna volgende opmerkingen.

ALGEMENE OPMERKINGEN.

1. Het voor advies voorgelegde ontwerp van decreet strekt ertoe, wat de Vlaamse Gemeenschap betreft, de lacune aan te vullen welke in de regeling inzake de zendvergunningen voor radio-omroepdiensten is ontstaan doordat het Arbitragehof, met zijn arrest nr. 1/91 van 7 februari 1991, de artikelen 3, 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving gedeeltelijk heeft vernietigd.

De ontworpen regeling blijkt te moeten worden aangemerkt als een "kaderdecreet" : behalve enkele in het ontwerp zelf opgenomen basisregelen, bevat het ontworpen decreet immers verregaande opdrachten van bevoegdheid aan de Vlaamse Executieve om de eigenlijke regeling inzake de zendvergunningen vast te stellen.

De bedoelde bevoegdheidstoewijzingen hebben meer bepaald betrekking op het vaststellen van :

- 1° de verordeningen van algemeen bestuur en politieverordeningen die de radio-omroep aanbelangen (artikel 3, § 2, tweede lid);

.../...

- 2° de modaliteiten en de procedure voor het aanvragen van de zendvergunning (artikel 3, § 2, derde lid);
- 3° de voorwaarden en de wijze van schorsing, wijziging en intrekking van de zendvergunning (artikel 3, § 2, zesde lid);
- 4° de specifieke technische voorschriften van de vergunningen (artikel 5);
- 5° het bedrag en de betalingsmodaliteiten van de jaarlijkse rechten (artikel 6).

2.1. In het reeds vermelde arrest nr 1/91 heeft het Arbitragehof met betrekking tot de verdeling van de bevoegdheid inzake de radio-omroep tussen de nationale overheid en de Gemeenschappen overwogen wat volgt :

"B.3. Naar luid van artikel 59bis, § 2, van de Grondwet, regelen de Gemeenschapsraden, ieder wat hem betreft, bij decreet de culturele aangelegenheden. Artikel 59ter van de Grondwet bepaalt hetzelfde voor de Raad van de Duitstalige Gemeenschap.

De materie "radio-omroep en televisie" is reeds bij de wet van 21 juli 1971 aan de Gemeenschappen - toen nog "Cultuurgemeenschappen" - overgedragen. Het Arbitragehof vermag dus alleszins de bestaanbaarheid van de wet van 30 juli 1979 met die bevoegdheidsbepalende regel te toetsen.

B.4. Net als de wet van 21 juli 1971 geeft de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen in haar artikel 4 een opsomming van de culturele aangelegenheden die in artikel 59bis

.../...

van de Grondwet worden bedoeld en vermeldt daarbij in 6° de radio-omroep en televisie, het uitzenden van mededelingen van de nationale regering uitgezonderd.

Artikel 4, 1°, van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen bepaalt van zijn kant :

"De culturele aangelegenheden bedoeld in artikel 59ter, § 2, 1°, van de Grondwet zijn deze vermeld in artikel 4 van de bijzondere wet".

- B.5. De voormelde bepalingen hebben de aangelegenheid van de radio-omroep en de televisie in haar geheel naar de Gemeenschappen overgeheveld, behoudens de door de bijzondere wetgever bepaalde uitzondering.

Niettemin, om de integratie van elk van de radio-elektrische golven in het geheel van die welke over het nationale grondgebied worden uitgezonden, mogelijk te maken en om wederzijdse storingen te vermijden, moet de nationale overheid instaan voor de algemene politie van de radio-elektrische golven.

Deze opdracht omvat de bevoegdheid om de technische normen betreffende het toekennen van de frequenties en betreffende het vermogen van de zendtoestellen uit te vaardigen die gemeenschappelijk moeten blijven voor het geheel van de radioberichtgeving, ongeacht hun bestemming, en de bevoegdheid een technische controle te organiseren en de bedoelde normen strafbaar te stellen.

De uitoefening van die bevoegdheid dient evenwel zo geregeld te worden dat zij geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de Gemeenschappen aan wie - zoals hierboven is vastgesteld - de aangelegenheid van de radio-omroep in principe is toevertrouwd. Laatstgenoemde bevoegdheid omvat de bevoegdheid om met inachtneming van de nationale technische normen de technische aspecten te regelen die specifiek zijn voor de materie radio-

.../...

omroep en de frequenties toe te wijzen. De Gemeenschappen kunnen alle technische normen, ook de nationale, toepassen bij de uitoefening van hun vergunnings- of erkenningsbevoegdheid.

Het staat aan de overheden die complementaire bevoegdheden uitoefenen te beoordelen of het opportuun is gebruik te maken van artikel 92bis van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980, gewijzigd op 8 augustus 1988, dat in § 1 bepaalt : "De Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten kunnen samenwerkingsakkoorden sluiten die onder meer betrekking hebben op de gezamenlijke oprichting en het gezamenlijke beheer van gemeenschappelijke diensten en instellingen, op het gezamenlijk uitoefenen van eigen bevoegdheden, of op de gemeenschappelijke ontwikkeling van initiatieven".

Zich steunend op die overwegingen heeft het Arbitragehof de artikelen 3, 10 en 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving als volgt vernietigd :

- "1. artikel 3 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, in zoverre het de nationale overheid, zonder de in B.5. en B.6. aangegeven beperkingen in acht te nemen, ertoe machtigt om de normen betreffende de uitzendingen van private radio's te bepalen, en het diezelfde overheid aanwijst als de overheid die bevoegd is om de vergunningen tot exploitatie van dergelijke radio's te verlenen;
2. artikel 10 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, in zoverre het algemeen karakter van de in het eerste lid aan de Koning verleende machtiging de nationale overheid toestaat de aangelegenheid van de radio-omroep te regelen buiten de haar voorbehouden bevoegdheid, zoals die is omschreven in B.5.;

.../...

3. artikel 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, voordat het werd gewijzigd bij artikel 338 van de programmawet van 22 december 1989, en lid 2 en 3 van artikel 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving zoals gewijzigd bij artikel 338 van de programmawet van 22 december 1989, in de mate dat die bepalingen betrekking hebben op private radio-omroepdiensten".

Overeenkomstig die rechtspraak heeft de nationale overheid derhalve, ondanks de principiële overdracht van de bevoegdheid inzake radio-omroep en televisie aan de Gemeenschappen, toch de bevoegdheid behouden inzake de "algemene politie van de radio-elektrische golven", welke de bevoegdheid omvat "om de technische normen betreffende het toekennen van de frequenties en betreffende het vermogen van de zendtoestellen" vast te stellen, evenals "de bevoegdheid een technische controle te organiseren en de bedoelde normen strafbaar te stellen".

Dat de afbakening van de aan de Gemeenschappen toekomende bevoegdheid ten overstaan van die van de nationale overheid een delicate en complexe aangelegenheid is, moge blijken uit de genuanceerde formulering van het dictum van het arrest nr. 1/91 en inzonderheid uit de suggestie om, met toepassing van artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, ter zake samenwerkingsakkoorden te sluiten tussen de Staat en de Gemeenschappen.

Omdat het ontwerp van decreet niet veel meer is dan de aanzet van een regeling die pas met de uitvoeringsbesluiten een concreet evalueerbare inhoud zal krijgen, moet in dit advies het onderzoek naar de bevoegdheid van de

.../...

Vlaamse Gemeenschap om de ontworpen regeling vast te stellen noodzakelijkerwijs summier blijven.

Niettemin kunnen in dat verband bij het ontwerp de volgende opmerkingen worden gemaakt.

2.1.1. Luidens artikel 3, § 1, van het ontwerp "(mag) niemand ... omroepzendapparatuur bezitten of exploiteren zonder schriftelijke vergunning ...".

Het principe van de vergunningsplicht voor de exploitatie van de bedoelde zendapparatuur is neergelegd in artikel 3, § 1, van de wet van 30 juli 1979. Die bepaling van artikel 3, § 1, blijkt niet te zijn vernietigd door het Arbitragehof : in het arrest wordt alleen het aanwijzen van de nationale overheid als de overheid die bevoegd is om de vergunningen tot exploitatie te "verlenen" onverenigbaar geacht met de bevoegdheidsverdeling inzake radio-omroep en televisie (dictum, punt 1). Die bevoegdheid om de vergunningen of erkenningen te verlenen wordt volgens het arrest slechts aan de Gemeenschappen toegekend "behoudens de naleving door de Gemeenschappen van de nationale normen en de aan de nationale overheid toekomende bevoegdheid om de naleving te verzekeren van de technische normen die zij ... heeft uitgevaardigd" (considerans B.8.).

Uit die passussen van het arrest lijkt te kunnen worden afgeleid dat, naar de opvatting van het Arbitragehof, het opleggen van de vergunningsplicht een onderdeel vormt van de normen betreffende het toekennen van de frequenties

.../...

en van de regeling inzake de controle op de naleving van die normen.

Het opzetten van een vergunningsstelsel lijkt inderdaad te moeten worden beschouwd als een onontbeerlijk instrument voor de uitoefening van de nationale bevoegdheid inzake de algemene politie van de radio-elektrische golven. Het opdragen aan de Gemeenschappen van die bevoegdheid - en derhalve het toestaan aan de Gemeenschappen om eventueel geen vergunningsplicht in te voeren - kan kennelijk niet verenigbaar worden geacht met de aan de nationale overheid toekomende politiebevoegdheid.

De decreetgever blijkt zich derhalve ertoe te moeten beperken de overheid aan te wijzen die de - door de nationale overheid opgelegde - zendvergunning zal verlenen.

2.1.2. Luidens artikel 3, § 2, tweede lid, van het ontwerp stelt de Vlaamse Executieve "de verordeningen van algemeen bestuur en de politieverordeningen vast die de radio-omroep aanbelangen".

In verband met die bepaling, welke grotendeels blijkt te zijn overgenomen uit artikel 10 van de wet van 30 juli 1979, dient te worden opgemerkt dat het Arbitragehof dit artikel 10 slechts heeft vernietigd "in zoverre het algemeen karakter van de in het eerste lid aan de Koning verleende machtiging de nationale overheid toestaat de aangelegenheid van de radio-omroep te regelen buiten de haar voorbehouden bevoegdheid, zoals die is omschreven in B.5."

.../...

Hieruit blijkt dat ook de nationale overheid, binnen de haar voorbehouden bevoegdheid, verordeningen die de radio-omroep aanbelangen zal kunnen vaststellen.

De bepaling van artikel 3, § 2, tweede lid, van het ontwerp behoort derhalve restrictiever te worden geformuleerd.

2.1.3. Artikel 3, § 3, van het ontwerp verleent vrijstelling van de vergunningsplicht aan de openbare radio-omroepdienst en machtigt de Executieve om aan die openbare radio-omroepdienst de frequenties ter beschikking te stellen die hij nodig heeft.

De bedoelde vrijstelling wordt reeds toegekend door artikel 3, § 4, van de wet van 30 juli 1979, welke bepaling niet kan geacht worden te zijn vernietigd door het Arbitragehof (vergelijk met de opmerking sub 2.1.1.).

De in het ontwerp bedoelde frequentietoewijzing van haar kant, maakt het voorwerp uit van artikel 3 van de wet van 18 mei 1960 houdende organisatie van de Instituten der Belgische radio en televisie en van het ter uitvoering van die wetsbepaling vastgestelde koninklijk besluit van 10 december 1987.

Artikel 3, § 3, van het ontwerp dient derhalve te worden weggelaten.

.../...

2.1.4. Luidens artikel 4, eerste lid, van het ontwerp worden de vergunningen door de Vlaamse Executieve verleend "rekening houdend met de coördinatie van de frequenties op het nationale en het internationale vlak".

Het Arbitragehof heeft het vaststellen van de normen betreffende het toekennen van de frequenties als een nationale bevoegdheid aangemerkt (overweging B.5 van het arrest).

De Vlaamse Executieve zal bij de toekenning van de zendvergunning, en derhalve van de frequentie, deze normen in acht moeten nemen. Het eerste lid van artikel 4 is bijgevolg overbodig, omdat het voortvloeit uit de bevoegdheidsverdeling zoals die door het Arbitragehof is bepaald.

2.1.5. Artikel 4, tweede lid, van het ontwerp bepaalt dat "voor het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad ... de Vlaamse Gemeenschap recht (heeft) op de helft van de frequenties.

Zelfs indien wordt aangenomen dat de bevoegdheid van de nationale overheid beperkt is tot het vaststellen, aan de hand van een frequentieplan, van de voor het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad beschikbare frequenties en dat haar niet de bevoegdheid toekomt de beschikbare frequenties te verdelen tussen de Vlaamse en de Franse Gemeenschap, is het uiteraard niet denkbaar dat over die verdeling eenzijdig door één Gemeenschap zou worden beslist. Omtrent die verdeling blijkt, met toepassing van artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, een samenwerkingsakkoord te moeten worden gesloten.

.../...

2.1.6. Luidens artikel 5 bepaalt de Vlaamse Exe-cutieve "de specifieke technische voorschriften van de ver-gunningen".

Luidens de toelichting wordt met "technische voorschriften" bedoeld onder meer de reikwijdte en het maximaal toegelaten vermogen.

Uit het gebruik van de term "specifiek" kan worden afgeleid dat de stellers van het ontwerp zich hebben willen conformeren aan het arrest van het Arbitragehof luidens hetwelk de Gemeenschappen bevoegd zijn "om met inachtneming van de nationale technische normen de technische aspecten te regelen die "specifiek" zijn voor de materie radio-omroep ...".

2.1.7. Luidens artikel 9 van het ontwerp worden de artikelen 3, 10, tweede lid, en 11 van de wet van 30 juli 1979 opgeheven wat de radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap betreft.

Die opheffingsbepaling is niet in overeenstemming met het vernietigingsarrest van het Arbitragehof : de be-doelde artikelen van de wet van 30 juli 1979 bevatten ook na de gedeeltelijke vernietiging door het Arbitragehof nog bepalingen die van toepassing zijn op de radio-omroep-diensten van de Vlaamse Gemeenschap.

De opheffing van de bepalingen van die artikelen welke wel werden vernietigd door het Arbitragehof, is uiter-aard overbodig.

.../...

2.2. Luidens artikel 6 van het ontwerp kan de Executieve "het bedrag vaststellen van de jaarlijkse rechten die moeten worden betaald door de titularissen van de vergunningen voor het ter beschikking stellen van een frequentie en voor het recht deze te gebruiken. Zij bepaalt de betalingsmodaliteiten van deze rechten".

De bevoegdheid om heffingen, zoals de in het ontwerp bedoelde rechten, op te leggen vindt de Gemeenschapswetgever in de artikelen 110, § 2, (belastingen) of 113 (retributies) van de Grondwet.

Hoewel die grondwetsbepalingen een optreden van de decreetgever vereisen voor het invoeren zowel van belastingen als van retributies, vertonen beide soorten heffingen zodanig belangrijke verschillen dat voor ieder specifiek geval moet worden uitgemaakt om welke soort heffing het gaat (1).

Eén van die verschilpunten, dat voor de hier besproken bepaling belangrijk is, bestaat hierin dat de bevoegde wetgever, wanneer het om een belasting gaat, zelf in de hoofdzakelijke regelen ervan moet voorzien, terwijl hij, wanneer het om een retributie gaat, zich ertoe kan beperken te bepalen in welke gevallen deze kan worden geheven, en de bevoegdheid om de nadere modaliteiten van de heffing te bepalen, kan opdragen aan het uitvoerend orgaan.

(1) Zie A. ALEN en B. SEUTIN, "De fiscale bevoegdheden van de Gemeenschappen en de Gewesten", T.B.P., 1989, p. 275 en 276.

De bepaling van artikel 6 van het ontwerp, waarbij het vaststellen van het bedrag van het jaarlijks recht en de betalingsmodaliteiten ervan aan de Executieve wordt opgedragen, is met andere woorden slechts in overeenstemming met de voornoemde grondwetsbepalingen, indien het bedoelde recht kan worden aangemerkt als een retributie.

Algemeen wordt aangenomen dat van retributie enkel dan kan sprake zijn, als de heffing verschijnt als de geldelijke vergoeding van een dienst die de overheid presteert ten voordele van de heffingplichtige individueel beschouwd. Er moet dus een vergoeding van kosten zijn en die kosten moeten veroorzaakt zijn door een aan de individuele heffingplichtige bewezen dienst. Bovendien moet er een redelijke verhouding bestaan tussen, enerzijds, de waarde van de bewezen dienst en, anderzijds, de gevorderde retributie : bij gemis van een zodanige verhouding zou de retributie haar vergoedend karakter verliezen en van fiscale aard worden (1). Dat vergoedend karakter vormt de rechtvaardiging voor het opdragen aan de Executieve van de vaststelling van het bedrag van de retributie.

Alleen wanneer kan worden aangetoond dat het jaarlijks recht waarvan sprake is in het ontwerp, bedoeld is als de vergoeding voor prestaties welke door de Gemeenschap ten

(1) Zie onder meer de reeds vermelde studie van ALEN en SEUTIN; J.M. VAN BOL, "L'impôt et la redevance comme instruments des politiques régionales et communautaires. Le cas de la politique de l'environnement", A.P.T., 1986, p. 257 en volgende, en Cass. 20 februari 1986, J.T., 1986, p. 455.

behoefte van de vergunningaanvrager worden verricht, kan met andere woorden de vaststelling van het bedrag en van de betalingsmodaliteiten ervan aan de Executieve worden opgedragen.

Is aan die voorwaarde niet voldaan, dan moeten de essentiële regelen in verband met het bedoelde recht (bedrag, wijze van inning, enz. ...) door de decreetgever zelf worden vastgesteld.

2.3. In artikel 7 van het ontwerp wordt de bestraffing van de inbreuken op de ontworpen regeling en op de uitvoeringsbesluiten ervan geregeld.

Luidens het tweede lid wordt de omroepzendapparatuur waarvoor geen vergunning werd afgegeven en elk voorwerp dat in het bijzonder bestemd is voor hun werking altijd verbeurdverklaard.

De bevoegdheid om de niet-naleving van de decreten strafbaar te stellen, vindt de Gemeenschapswetgever in artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Luidens dat artikel 11 moeten die straffen evenwel worden bepaald "overeenkomstig Boek I van het Strafwetboek".

Uit die laatste bepaling heeft het Arbitragehof afgeleid dat het de decreetgever niet toegestaan is af te wijken van de bepalingen van Boek I van het Strafwetboek (arrest nr 44 van 23 december 1987, considerans B.5) en meer bepaald dat hij onbevoegd is om als straf in een andere verbeurdverklaring te voorzien dan die welke in Boek I is

.../...

geregeld (arrest nr 44, considerans B.10) en zelfs om, in het algemeen, de in Boek I opgenomen bepalingen toepasselijk te verklaren of te bevestigen (arrest nr. 44, considerans B.15).

Overeenkomstig die rechtspraak moet derhalve het tweede lid van artikel 7 van het ontwerp worden weggelaten.

2.4. Luidens artikel 8 van het ontwerp "(zijn) schadeloosstellingen tegenover de Vlaamse Gemeenschap omwille van wijzigingen van technische aard aan de vergunningen ... niet mogelijk".

In zoverre die bepaling zou moeten worden begrepen als een afwijking van de gemeenrechtelijke regeling inzake de aansprakelijkheid wegens fout, zou de decreetgever voor het vaststellen van een dergelijke regeling alleen de bevoegdheid kunnen vinden in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, luidens welke bepaling de decreten rechtsbepalingen kunnen bevatten in aangelegenheden waarvoor de Raden niet bevoegd zijn, voor zover die bepalingen noodzakelijk zijn voor de uitoefening van hun bevoegdheid.

Er valt niet in te zien waarom een afwijking van de gemeenrechtelijke regeling inzake de aquiliaanse aansprakelijkheid van de vergunningverlenende overheid "noodzakelijk" zou zijn voor de uitoefening van haar bevoegdheid.

3. Zoals reeds hiervoren (sub 1) werd opgemerkt verleent het ontworpen decreet ruime opdrachten van verordenende bevoegdheid aan de Executieve met betrekking tot als

.../...

essentieel aan te merken onderdelen van de zendvergunningsregeling.

Om verenigbaar te zijn met de beginselen inzake de bevoegdheidsverdeling tussen de decreetgever en de Executieve (zie de artikelen 19 en 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980), behoren de essentiële elementen van de ontworpen regeling zoveel mogelijk in het decreet te worden opgenomen. De grenzen van de bevoegdheidsopdracht aan de Executieve dienen zo duidelijk mogelijk in het decreet te worden aangegeven, bij voorkeur door concreet aan te geven in welke omstandigheden van de opgedragen bevoegdheid gebruik mag worden gemaakt en door - op zijn minst in grote lijnen - te bepalen waaruit de te nemen maatregelen kunnen bestaan en welke de doeleinden zijn waartoe de bevoegdheid mag worden gebruikt.

De bepalingen van de artikelen 3, § 2, tweede, derde en zesde lid, 5 en 6 (1) behoren derhalve te worden aangevuld rekening houdend met de voorgaande opmerking.

BIJZONDERE OPMERKINGEN.

Opschrift.

Voorgesteld wordt de woorden "houdende de vergunningen van de radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeen-

(1) Zie wat artikel 6 betreft evenwel de algemene opmerking 2.2.

schap" te vervangen door "betreffende de toekenning van zendvergunningen aan de radio-omroepdiensten".

Indieningsbesluit.

De ontworpen tekst behoort te worden aangevuld met het gebruikelijke indieningsbesluit.

Artikel 2.

Wat de in het ontwerp gehanteerde begrippen en de nadere omschrijving daarvan betreft, dient men voor ogen te houden dat, zoals uit de hiervoren gemaakte algemene opmerkingen is gebleken, de ontworpen bepalingen moeten worden gelezen en toegepast in samenhang met de meervernoemde wet van 30 juli 1979. Het verdient dus aanbeveling de gehanteerde termen en definities van het ontwerp zoveel mogelijk af te stemmen op die van de voornoemde wet.

Artikel 3.

1. Wat paragraaf 1 betreft, wordt verwezen naar de algemene opmerking 2.1.1.

2. Gelet op de algemene opmerking 2.1.3., dienen in het eerste lid van paragraaf 2 de woorden "onverminderd het gestelde in § 3" te worden weggelaten.

.../...

3. Het tweede lid van paragraaf 2 behoort in een afzonderlijk artikel te worden opgenomen. Wat die bepaling betreft, wordt overigens verwezen naar de algemene opmerkingen 2.1.2. en 3.

Artikelen 4 tot 9.

Wat deze artikelen betreft, bepaalt de Raad van State zich ertoe te verwijzen naar de algemene opmerkingen.

.../...

De kamer was samengesteld uit

de Heer	: W. DEROOVER,	staatsraad,	voorzitter,
Mevrouw	: M.-R. BRACKE,	staatsraden,	
de Heer	: A. BEIRLAEN,		
Mevrouw	: A. BECKERS,	griffier.	

Het verslag werd uitgebracht door de H. D. ALBRECHT, auditeur.
De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de
H. W. VAN VAERENBERGH, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A. BECKERS.

W. DEROOVER.